

သစ္စာနီ

စက်နှင့် မျက်ရည်

“အမှာ ”

ယနေ့ကမ္ဘာမှာ သိပ္ပံနှင့် နည်းပညာကမ္ဘာ ဖြစ်သည်။

ယနေ့အနုပညာသည်လည်းကောင်း၊ ဒဿ နသည်လည်းကောင်း၊ သိပ္ပံနည်းပညာများ နှင့် နှီးနှောဆက်စပ်လာသည်။ အခြေခံသိပ္ပံအဆင့် လောက်မှ မရှိလျှင် အဖျင်းဆုံး ဟောလီးဝုဒ်မှ ရိုက်ကူးသော ရုပ်ရှင်ကားများ ကိုပင် နားမလည်နိုင်ဘဲ ရှိသည်။ တချို့က သိပ္ပံဝတ္ထုများ ကို ပိုမိုမော်ဒန်သဘောတရားများ နှင့် ဆက်နွှယ်သော လက္ခဏာအဖြစ် လက်ခံကြသည်။

မကြာသေးမီက ကမ္ဘာ့အကောင်းဆုံး စာအုပ်တစ်ရာ ရွေးချယ်သော အခါ အက်စီမော့၊ ရေး ဗရက်ဘာရီ၊ အာသာစီကလပ်တို့၏ သိပ္ပံဝတ္ထုရှည်များ ပါလာသည်ကို တွေ့ရသည်။ အက်စီမော့ နှင့် အာသာစီကလပ်တို့မှာ ခိုင်မာသော သိပ္ပံအချက်အလက်များ ကို အခြေခံရေး သူများ ဖြစ်၍ ၊ ရေး ဘရက်ဗာရီကမူ အင်မတန် ကဗျာဆန်သော သိပ္ပံဝတ္ထုတွေ ရေး တတ်သည်။ (ယခု ဝတ္ထုတိုပေါင်း ချုပ်တွင် သူတို့ သုံးယောက် လုံး၏ ဝတ္ထုများ ပါဝင်သည်)

မြန်မာစာပေလောကတွင် သိပ္ပံဝတ္ထုများ ခေတ်မစားလှသော်လည်း ကာလအတော် စောစောက ပင် ကြိုကြိုကြားကြားထွက်နေခဲ့သည်။ သိပ္ပံဗေဒ၏ ဝတ္ထုတွေ ကို ဂရုပြုမိသည်။ ထင်ရှားသော ဘာသာပြန်စာအုပ်မှာ တင့်တယ်မြန်မာပြန်သော “အခြားသော စကြဝဠာမျှပြီလဲ” ဖြစ်သည်။ (ရန်ကုန်မြို့ တွင် ရုပ်ရှင်အဖြစ် ရုံတင်သဖြင့် ကြည့်ခဲ့ဖူးသည်။) ၁၉၈၀ ခုနှစ် တပိုက် ဖြစ်မည် ထင်သည်။ ရှုမဝတွင် ကျော်စိန်မင်း၏ သိပ္ပံဝတ္ထုတိုများ အစဉ်တစိုက် ပါလာရော၊ လူအတော် များများ ပင် စိတ်ဝင် တစား စောင့်စားဖတ်ရှုခဲ့ကြသည်။

ဒဂုန်မဂ္ဂဇင်းကို အပေါင်းအသင်းတွေ စီစဉ်ထုတ်ဝေကြသော အခါ “တာရာလင်းနွယ်” ဟူသော ကလောင်နာမည် ခွဲဖြင့် ကျွန်တော် သိပ္ပံဝတ္ထုတွေ ရေး ဖြစ်ခဲ့သည်။ မာဂျီတို့ကျောင်း (အက်စီမော့)၊ ဘယ်ဝယ်ဘယ်ဆီ (ရေး ကရက်ဗာရီ) တို့လို တိုက်ရိုက်ဘာသာပြန် ဝတ္ထုတွေ ပါ သော်လည်း အများ စုမှာ မှီငြမ်းပြုဝတ္ထုများ သာ

ဖြစ်ပါသည်။ ထိုအထဲတွင် (စက်နှင့် မျက်ရည်) လို၊ (ကာလဝါဟန) လို ပင်ကိုယ်ရေး ဝတ္ထုတွေ လည်းပါသည်။

ရေး ရခြင်းရည်ရွယ်ချက်မှာ သိပ္ပံဗေဒ နှင့် (ခေတ်မီအတွေ့အခေါ်) ကို စာဖတ်သူတို့ အနည်းအကျဉ်း ဖြစ် ဖြစ် တီးခေါက်မိစေလို၍ ဖြစ်သည်။ ဥပမာ “ကောင်းကင်လမ်းမ” လို ဝတ္ထုမျိုး မှာ သိပ္ပံဝတ္ထုဆိုသော်လည်း ခေတ်ကြိုကာလ မဟုတ်ဘဲ အတိတ်ခေတ် တရုတ်နိုင်ငံ ပဒေသရာဇ်စနစ် ကို အခြေခံရေး ပြတာမျိုး ဖြစ်သည်။

ထိုစဉ်က ကျွန်တော် နှင့် အပြိုင်ပင် ဆရာမောင်ထင်က စစ်ပြန်မဂ္ဂဇင်းတွင် သိပ္ပံဘာသာပြန်ဝတ္ထုတွေ ရေး နေသလို ဆရာမြသန်းတင့်ကလည်း ရှုမဝတွင် သိပ္ပံဘာသာပြန်ဝတ္ထုတွေ ရေး သားနေသည်။ ဆရာမြသန်းတင့် သိပ္ပံဝတ္ထုတိုများ မှာ လုံးချင်းနှစ် တွဲ အ ဖြစ် စုပေါင်းထုတ်ဝေခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။ ဆရာမောင်ထင်၏ သိပ္ပံဝတ္ထုတိုများ ကိုလည်း မုံရွေးက ထုတ်ဝေတော့မည် ဟု ကြော်ငြာထားသည်။ ဆရာကျော်စိန်မင်း၏ သိပ္ပံဝတ္ထုများ လည်း ဆိုင်ပေါ်ရောက်တော့မည် ဟု ကြော်ငြာတာ တွေ လိုက်ရ၏ ။ ဆရာမင်းကျော်ကလည်း သူ မကွယ်လွန်မီ ကျော်လှိုင်ဦးအမည် ဖြင့် ဂျာနယ်သိပ္ပံဝတ္ထုတိုများ ကို စုစည်းထုတ်ဝေသွားသည်။

မြန်မာနိုင်ငံ သိပ္ပံစာပေထွန်းကားရေး တွင် သံတစ်ပွင့် ဖြစ်စေတော့ဟူသော ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ကျွန်တော် ၏ ဝတ္ထုတိုများ ကိုလည်း စုစည်းထုတ်ဝေလိုက်ရပါသည်။

လေးစားလျက်

သစ္စာနီ

ဇန်နဝါရီ၊ ၂၀၀၁

မာဂျီတို့ ကျောင်း

ထိုနေ့ညတွင် မေ ၁၇, ၂၁၅၇ ဆိုသော စာမျက်နှာ၌ မာဂျီယဒုက္ခသို့ ရေးမှတ်လိုက်သည်။ “ဒီနေ့ တော် မီစာအုပ်အစစ်တစ်အုပ်ကို တွေ့ရှိခဲ့သည်။”

ထိုစာအုပ်မှာ စာအုပ်ဟောင်းကြီးတစ်အုပ် ဖြစ်သည်။ မာဂျီ၏ အဘိုး ဖြစ်သူ တစ်ခါက ပြောဖူး သည်။ သူ့ကိုယ်တိုင် ကလေးဘဝက သူ့အဘိုး ဖြစ်သူက သူ့ကို တစ်ခါတုန်းက ပုံပြင်ဝတ္ထုများ အား လုံးသည့်စက္ကူပေါ်တွင် ပုံနှိပ်ထားခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ပြောဖူးသည်ဆို၏ ။

ဝါရော်၍ တရွတ်ရွတ်မြည် နေသော စာမျက်နှာများ ကို သူတို့လှန်ကြည့်ကြသည်။ သူတို့ ဖတ်ရှုနေကျ တယ်လီဗေးရှင်း မျက်နှာပြင်ပေါ်မှ စာလုံးများ ကဲ့သို့ ရွှေ့လျားနေမည့် အစား မလှုပ်မရှား ငြိမ်သက်နေသော စာလုံးများ ကို ဖတ်ရသည်မှာ အလွန်အမင်း ပျော်ရွှင်စရာကောင်းနေသည်။ သူတို့ နောက်တစ်ကြိမ် စာမျက်နှာများ ကို ပြန်လှန်ကြည့်ကြပြန်သည်။ စာလုံးများ မှာ သူတို့ ပထမအကြိမ် ဖတ်ရှုစဉ်က ကဲ့သို့ပင် ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏ ။

တော် မီက ပြောသည်။

“ဂျီ ဘာလုပ်မလဲ ... ဒီစာအုပ်ကို မင်း ဖတ်ပြီး လွှင့်ပစ်လိုက်တော့ ... တို့ရဲ့ တယ်လီဗေးရှင်း ပိတ်ကားပေါ်မှာ စာအုပ်တစ်သန်းလောက် ဖတ်နိုင်တာပဲ ... အဲဒါက အများကြီး ပိုကောင်းတယ် ...အဲဒါကိုတော့ လွှင့်မပစ်နိုင်ဘူး ..”

“ငါလည်း ဒီလိုပဲ ...”

မာဂျီက ပြောသည်။ သူမအသက်သည် ဆယ့်တစ်နှစ် ဖြစ်၏ ။ တော် မီလောက် ကျောင်းသုံးစာအုပ်များ ကို မဖတ်ဖူးသေးချေ။ တော် မီက ဆယ့်သုံးနှစ် ရှိပြီ။

“နင် ဒီစာအုပ်ကို ဘယ်ကတွေ့ လာတာလဲ ..”

“တို့အိမ် ထပ်ခိုးက ..”

“ဘာအကြောင်း ရေး ထားတာလဲ”

“ကျောင်းအကြောင်း”

“ကျောင်း ...”

မာဂျီက ပြောင်ချင်ချင် ရေရွတ်လိုက်သည်။

“ကျောင်းအကြောင်း ဘာတွေ ရေး ထားတာလဲ ... ကျောင်းဆို ငါက မုန်းတယ်”

မာဂျီသည် အမြဲတမ်း ကျောင်းကို မုန်းသည်။ တစ်လောကအ ဖြစ်ကြောင့်

ယခင်ကထက်ပို၍ မုန်းနေ၏ ။ စက်နှင့် လုပ်ထားသော ဆရာသည် ပထဝီ သင်ခန်းစာကို သူမအား ထပ်တလဲလဲ စမ်းသပ် စစ်ဆေးနေ၏ ။ သူမ၏ အခြေအနေမှာ သူမ၏ အမေက ခေါင်းကို ဝမ်းနည်းစွာ ယမ်းခါပြီး ခရိုင်စစ်ဆေးရေး အရာရှိကို ဆင့်ခေါ်ရသည်အထိ ဆိုးသထက် ဆိုးဝါးလာ၏ ။

စစ်ဆေးရေး အရာရှိသည် မျက်နှာနီနီနှင့် သွက်လက်သော လူငယ်တစ်ဦး

ဖြစ်သည်။ သူနှင့်အတူ ခိုင်ခက်တပ်ထားသော ကိရိယာများ ၊ ဝိုင်ယာကြိုး များ ထည့်ထားသည့် သေတ္တာတစ်လုံး ပါလာသည်။ သူမ မာဂျီကို ပြုံး ကြကာ ပန်းသီတစ်လုံး ပေး၏ ။ ပြီးတော့ မာဂျီဆရာကို တစ်စီ ဖြုတ်ခွဲပစ် လိုက်လေသည်။ ထိုအရာများ ကို သူ ပြန်မတပ်တတ်ပါစေနင့် ဟု မာဂျီ ကြိတ်မျှော်လင့်နေမိ၏ ။ သို့ သော် သူမ ဆုတောင်းမပြည့်ချေ။ စစ်ဆေးရေး အရာရှိသည် သူ့အလုပ်ကို ကောင်းစွာ ကျွမ်းကျင်သူ ဖြစ်သည်။ တစ်နာရီအတွင်း မှာ ပင် ပြန်လည်တပ်ဆင်ပြီး သွား၏ ။ သင်ခန်းစာများ ကို ဖော်ပြရာ မေးခွန်း များ ထုတ်ရာကြီးမားသည့် တယ်လီဗေးရှင်းမျက်နှာနှင့် အတူ မည် နက်၍ အရုပ်ဆိုးသော အရာတစ်ခု ပြန်လည် ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

သူ့အလုပ် ပြီးစီးသွားသော အခါ စစ်ဆေးရေး အရာရှိသည် မာဂျီ၏ ခေါင်းကို

အသာအယာ ပုတ်ရင်း ပြုံး လိုက်သည်။ သူက မာဂျီအမေကို ပြော၏ ။

“မိန်းကလေးရဲ့ အပြစ် မဟုတ်ပါဘူး မစ္စစ်ဂျူး ... ပထဝီနဲ့ ဆိုင်တဲ့စက်

အစိတ်အပိုင်းရဲ့ ဂီယာက နည်းနည်း မြန်နေတယ် ... ဒီလိုပဲ တစ်ခါတလေ ဖြစ်တတ်ပါတယ် ... ကျွန်တော် အဲဒါကို သာ မန်ဆယ်နှစ် အရွယ်နဲ့ ညီမျှအောင် နှေးပေးခဲ့တယ် ... တကယ်တော့ ကလေးရဲ့ တိုးတတ်တဲ့ အဖြေလွှာပုံစံတွေ အားလုံးဟာ လုံးဝကျေနပ်စရာ ပါပဲ ..”

သူက မာဂျီခေါင်းကို ထပ်ပုတ်လိုက်ပြန်သည်။ မာဂျီမျှော်လင့်ချက် ပြိုကွဲသွား၏ ။ ဆရာကို သူတို့အဝေးကို ယူသွားကြလိမ့်မည် ဟု မာဂျီက မျှော်လင့်ခဲ့သည်။ တစ်ခါက တော်မီ၏ ဆရာကို သူတို့ တစ်လနည်းပါးမျှ အဝေးကို ယူသွားခဲ့ကြဖူးသည်။ ရာဇဝင်နှင့် ပတ်သက်သော အစိတ်အပိုင်းမှာ လုံးလုံးလျားလျား ကွက်လပ်ပြနေသော ကြောင့် ဖြစ်၏ ။

သူမက တော်မီကို မေးလိုက်သည်။

“ဘယ်လိုလူကများ ကျောင်းအကြောင်း ရေး ထားတာလဲ”

တော်မီက ဘဝင်မြင့်သော မျက်လုံးများ ဖြင့် မာဂျီကို ကြည့်လိုက်ပြီး ..

“ရူးပါ့ ရှိ ... အဲဒီ ကျောင်းတွေ က တို့ကျောင်းတွေ လို မဟုတ်ဘူး ... သိပ်ရှေးကျတဲ့ ကျောင်းမျိုး တွေ ... ဟိုးနှစ် ပေါင်းရာပေါင်းများစွာ ကပေါ့ ..”

သူက ပို၍ မောက်မာသော အမူအရာနှင့် စကားလုံးကို ငါ မသိဘူး ... အဲဒီတုန်းက သူတို့မှာ ဆရာရှိလား

“ရှိတာပေါ့ ဒါပေမယ့် အဲဒီ ဆရာက ထုံးတမ်းစဉ်လာ ဆရာမ ဟုတ်ဘူး ... လူသား တစ်ယောက်ပဲ”

“ဘာ...လူသား တစ်ယောက် ... ဘာလိုလုပ် လူသား က ဆရာ ဖြစ်နိုင်မလဲ ...”

“ဖြစ်တယ် ... ကောင်းလေးတွေနဲ့ ကောင်းမလေးတွေ ကို သူကပဲ အရာရာကို ပြောပြတယ် .. အိမ်စာပေးတယ် ... မေးခွန်း မေးတယ်”

“လူသား တစ်ယောက် ဟာ ဒီလောက် မပြည့်စုံနိုင်ပါဘူး”

“သူ ကတော့ ပြည့်စုံတယ် ... ငါ့အဖေဟာ ငါ့ဆရာ သိသလောက် သိသလိုပေါ့”

“သူ မသိနိုင်ပါဘူး လူသား တစ်ယောက် ဟာ ဆရာ တစ်ယောက် သိသလောက် မသိနိုင်ဘူး”

“နည်းပါးလောက် သိပါတယ်”

မာဂျီက ငြင်းခုံဖို့ မကြိုး စားတော့ချေ။ သူမက ပြောသည်။

“ငါတော့ လူစိမ်း တစ်ယောက် ငါ့အိမ်မှာ လာသင်မှာ မလိုလားဘူး ...”

တော် မီက လှောင်ရယ် ရယ်၏ ။

“နင် မသိပါဘူး ဂျီ... ဆရာတွေ က အိမ်မှာ လာ သင်ကြတာ မဟုတ်ဘူး ... သူတို့မှာ သီးသန့် အဆောက်အအုံ ရှိတယ် .. ကလေးတွေ အားလုံးက အဲဒီ လို သွားကြရတာ ”

မာဂျီက တအံ့တသြ ရေရွတ်သည်။

“ကလေးတွေ အားလုံး တစ်ပုံစံတည်း သင်ကြားရသလား”

“ဒါပေါ့ ... တကယ်လို့ သူတို့ ရွယ်တူတွေ ဆိုရင်ပေါ့လေ...”

“အမေက ပြောတော့ ဆရာ တစ်ယောက် ဟာ ကလေးတွေ ကို သင်ကြားတဲ့နေရာမှာ ခြားနားမှု မ ဖြစ်ပေါ်ဖို့ ယောက်ျားလေးရော၊ မိန်းကလေးရော နှစ်ဦးစလုံးစိတ်နဲ့ သင့်တော် ကိုက်ညီအောင် ညှိနှိုင်း ရတယ်တဲ့”

“သူတို့ ကတော့ ဒီလိုမဟုတ်ဘူး ... နင် မကြိုက်ရင်လည်း ဒီစာအုပ်ကို မဖတ်နဲ့ ပေါ့”

“ငါက မကြိုက်ဘူးလို့ ပြောလို့လား ..”

မာဂျီက ခပ်မြန်မြန် ပြောလိုက်သည်။ သူမသည် ပျော်ရွှင်ဖွယ် ထိုကျောင်းများ အကြောင်းကို ဖတ်ကြည့်ချင်နေသည်။

သူတို့ ဖတ်၍ တစ်ဝက်ကျလှ နည်းနည်းတွင် မာဂျီအမေခေါ်သံ

ထွက်ပေါ်လာသည်။

“မာဂျီ ... ကျောင်း ...”

မာဂျီက ပြန်အော်သည်။

“အခု မဟုတ်သေးပါဘူး အမေ ...”

“အခုပဲ ...”

မစ္စစ်ဂျုံး က တစ်ဆက်တည်း ...

“တော် မီလည်း ကျောင်းတတ်ချိန် ကျပြီဟေ့ ...” ဟု ပြောလိုက်သည်။

“ကျောင်းချိန်ပြီးရင် နင်နဲ့ အတူ ငါ စာအုပ် ဖတ်ရဦးမလား”

“ဖတ်ရမှာ ပေါ့ ..”

တော် မီက ပေါ့ပေါ့တန်တန် ပြောလိုက်သည်။ ပြီးတော့ပုံ အလိမ်းလိမ်းနှင့် စာအုပ်အိုကြီးကို သူ့ချိုင်းကြားတွင် ထိုးညှပ်၍ လေ တချွန်ချွန်နှင့် ထွက်ခွာသွားသည်။

မာဂျီက ကျောင်းခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။ ထိုအခန်းသည် သူမ အိပ်ခန်းနှင့် ကပ်လျက် ညာဘက်မှ အခန်း ဖြစ်သည်။ စက်ရုပ်ဆရာသည် သူမကို အသင့်စောင့်ဆိုင်းလျက် ရှိ၏ ။ စနေနှင့် တနင်္ဂနွေ မှာ လွဲပြီး နေ့တိုင်းပင် ဤအချိန်မှာ စာသင်ချိန် ဖြစ်၏ ။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော မိန်းကလေး များ ကို သင်နေကျအချိန်တွင် သင်ခြင်းမှာ ပိုကောင်းမွန်သည်ဟု သူ့အမေက ပြောသော ကြောင့် ဖြစ်၏ ။

တယ်လီဗေးရှင်း မျက်နှာပြင်က အသက်ဝင်လာသည်။ ထို အခါက ပြော၏ ။

“ဒီနေ့ သင်္ချာသင်ခန်းစာ ကတော့ အပိုင်းဂဏန်းအပေါင်းပါ ပဲ ... ကျေးဇူးပြုပြီး မနေ့က အိမ်စာနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ သင့်လျော်တဲ့ အဖြေလွှာကို ထည့်သွင်းလိုက်ပါ ...”

စက်ထဲကို သူ့အဖြေလွှာ ထည့်သွင်းရင်း မာဂျီ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ သူ့အဘိုး၏ အဘိုးငယ်စဉ် ကလေးဘဝက ကျောင်းဟောင်းများ အကြောင်းကို

စဉ်းစားနေမိသည်။ အိမ်နီးနားချင်း ကလေးတွေ အားလုံး စုဝေးလာကြသည်။
ကျောင်းဝန်းအတွင်းတွင် ရယ်မောသံနှင့် အော်ဟစ်သံများ ဆူညံနေသည်။
ဆင်တူစာသင်ခန်းများ ထဲတွင် အတူတူ ထိုင်ကြသည်။ ကျောင်းလွှတ်ချိန် တန်သော အခါ
အိမ်သို့ အတူတူ ပြန်ကြသည်။ သူတို့သည် တစ်ပုံစံတည်း သင်ကြားကြရသည်။ သူတို့သည်
တစ်ယောက်၏ အိမ်စာကို တစ်ယောက်က ကူလုပ်နိုင်သည်။ ဆွေးနွေးနိုင်သည်။ ပြီးတော့
ဆရာများ မှာလည်း လူသားများ ဖြစ်ကြသည်။

စက်ရုပ်ဆရာသည် တယ်လီဗေးရှင်းမျက်နှာပေါ်တွင် လင်းလက်နေသည်။

“ကျွန်ုပ်တို့ ၂ ပိုင်း ၁ ပိုင်းနဲ့ ၄ ပိုင်း ၁ ပိုင်းကို ပေါင်းလိုက်လျှင် ..”

မာဂျီသည် ဟိုးယခင် ခေတ်ဟောင်းများ ဆီက ကလေးများ

ပျော်ရွှင်ခဲ့ကြပုံအကြောင်းကို တွေ့ : တောနေမိလေသည်။

(သိပ္ပံစာရေး ဆရာ issac Asimov ၏ The Fun they had ကို ပြန်ဆိုသည်)

[ဒဂုန်မဂ္ဂဇင်း၊ ၁၉၈၅၊ ဇွန်လ]

ကောင်းကင်လမ်းမ

အေဒီ ၄၀၀ တွင် ဧကရာဇ်ယွမ်သည် တရုတ်ပြည်မဟာ တံတိုင်းအနီးတွင် ဘီသိက်ခံတော် မူ သည်။ မိုးဖြင့် စိမ်းသော ကုန်းမြေ၊ ရိတ်သိမ်းရန် အသင့် ဖြစ်နေသော ကောက်ပင်များ၊ အေးချမ်းသာယာလျက် သူ့အာဏာစက်အောက်တွင် ပျော်လည်း မပျော်ရွှင်၊ ဝမ်းနည်းလည်း မနေသော ပြည်သူများ ။

နှစ် သစ်၏ ဒုတိယလ၊ ပထမပတ်၏ ပထမနေ့၊ နံနက်စောစော ဖြစ်သည်။ ဧကရာဇ်ယွမ်သည် လက်ဖက်ရည်ကြမ်းကို အေးအေးလူလူ သောက်ရင်း ယပ်တောင်ကို ကိုယ်တိုင်ခတ်ကာ ပူနွေးသော လေကို အံ့တုနေစဉ် သူ့ငယ်သားတစ်ဦးသည် ကြက်သွေးရောင် နှင့် အပြာရောင် အုတ်ကြွပ်ခင်းထားသော ဥယျာဉ်လမ်းများ ကို ဖြတ်သန်းပြေးလွှားလာလျက် အော်ဟစ်ပြောဆိုလိုက်၏ ။

“အိုး ...ဧကရာဇ် ... ဧကရာဇ် ... အံ့ဖွယ်သူရဲပါ ..”

“ဟုတ်တယ် ...”

ဧကရာဇ်က ဆို၏ ။

“ဒီနေ့မနက် လေကလည်း နုအေးနေတယ် ..”

“အဲဒါ မဟုတ်ပါ ... အဲဒါ မဟုတ်ပါ အံ့ဖွယ်သူရဲပါ ..”

ငယ်သားက အလျင်အမြန် ဦးညွှတ်ကာ ပြောပြန်သည်။

“အေး ... ငါ ကိုယ်တော် မြတ် ငါးစပ်ထဲမှာ တော့ ဒီလက်ဖက်ရည်ကြမ်းဟာ တော် တော် အရသာတွေ့ တယ် ... ဒါ အံ့ဖွယ်သူရဲ ဖြစ်တာ သေချာတယ်..”

“မဟုတ်ပါ ...မဟုတ်ပါ ...အဲဒါထက် ပိုပါတယ်”

“ငါ တွေ :ဆကြည့်မယ် ...နေဦး ...နေမင်းက ထွက်ပြုစ၊ နေ့သစ်တစ်ခုဟာ တို့အပေါ် ဖြန့်ကျက်ထားတယ် ... ပင်လယ်က ပြာတယ် ...အဲဒါတွေ ဟာ အံ့ဖွယ်သူရဲတွေ

ထဲက အထူးကဲဆုံးအရာ မဟုတ်လား ..”

“ဒါထက် ပိုပါတယ် သခင် ... လူ တစ်ယောက် ဟာ ပျံသန်းနေပါတယ် ..”

“ဘာပြောတယ် ...”

ဧကရာဇ်၏ ယပ်တောင်သည် တန့်ရပ်သွား၏ ။

“ကျွန်တော် မျိုး သူ့ကို လေထဲမှာ တွေ့ ရပါတယ် ... အဲဒီ လူဟာ အတောင်ပံနဲ့ ပျံသန်းနေပါတယ် ... ကောင်းကင်က ခေါ်သံကြားလို့ ကျွန်တော် မျိုး ကြည့်လိုက်တော့ သူ့ကို တွေ့ ရတော့တာပဲ ..လူ တစ်ယောက် ကို သူ့ပါးစပ်ထဲမှာ ကိုက်ထားတဲ့ မိုးကောင်းကင်က နဂါးတစ်ကောင်လိုပဲ ..အဲဒီ နဂါးက စက္ကူတို ဝါးတိုနဲ့ လုပ်ထားတယ် နေနဲ့ မြက်ခင်းရဲ့ ပုံ ရေး ခြယ်ထားတယ်...”

“အခု မနက်အစောကြီး ရှိသေးတယ်..”

ဧကရာဇ်က ပြောသည်။

“မင်း အိပ်မက်မက်ရာက နိုးလာတာလား ...”

“ကျွန်တော် မျိုး တကယ်တွေ့ ခဲ့တာပါ အရှင် ... တကယ်တွေ့ ခဲ့တာပါ ... ဧကရာဇ်မင်းမြတ် လိုက်လံကြည့်ရှုနိုင်ပါတယ် ..”

“ကဲ ဒီမှာ ထိုင်စမ်းပါဦး”

ဧကရာဇ်မင်းက ပြောသည်။

“လက်ဖက်ရည်ကြမ်း သောက်ဦး ... တကယ်တမ်းသာ မှန်ရင်တော့ လူ တစ်ယောက် ပျံသန်းနေတာ မြင်ခဲ့တယ်ဆိုတာ မကြုံစဖူးကိစ္စပဲ ... မင်း ဒါကို အချိန်ယူ စဉ်းစားရမယ် ..ကြည့်ဖို့အတွက် ငါကိုယ်တိုင်လည်း အချိန်ယူ ပြင်ဆင်ရမယ်...”

သူတို့ လက်ဖက်ရည် သောက်ကြသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ငယ်သားက ပြောလိုက်၏ ။

“ကေရာဇန်မင်းမြတ် ... ကျွန်တော် မျိုး တို့ သွေးမကြည့်ရင် သူ ထွက်ခွာ သွားပါလိမ့်မယ်”

ကေရာဇ်က စဉ်းစဉ်းစားစား ပြောလိုက်သည်။

“ကဲ ...မင်း ဘာမြင်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ... ခုပဲ ငါ့ကို ပြပေတော့...”

သူတို့သည် ဥယျှဉ်ထဲတွင် လျှောက်လှမ်းလာကြသည်။ စားကျက်မြက်ခင်း၊ တံတားငယ်တစ်ခု၊ သစ်တောအုပ်တို့ကို ဖြတ်သန်း၍ တောင်ကုန်းငယ်တစ်ခုသို့ ရောက်သော အခါ

“ဟိုမှာ ပါ”

ငယ်သားက ဆိုလိုက်၏ ။

ကေရာဇ်သည် ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့ရယ်သံကို မနည်းနားထောင်မှ အနိုင်နိုင်ကြားရလောက်အောင်မြင့်သော ကောင်းကင်ဆီမှာ လူတစ်ယောက် ရယ်မောနေ၏ ။ ထိုလူသည် ကျူပင်ဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော အတောင်ပံ၊ လှပသော အဝါရောင် အမြီးနှင့် တောက်ပသော စက္ကူများ ကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။ သူသည် ရှေးဟောင်းနဂါးတို့ပြည်မှ နဂါးကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ ငှက်အပေါင်းတို့ကမ္ဘာမှာ အကြီးဆုံးငှက်တစ်ကောင်ကဲ့သို့ လည်းကောင်း ပျံသန်းမြင့်တက်နေ၏ ။

ထိုလူသည် နံနက်ခင်း၏ အေးမြသော လေများ တိုက်ခိုက်နေရာ အမြင့်ဆီမှ သူတို့ကို လှမ်းအော်ပြောသည်။

“ကျုပ် ပျံနေတယ် ... ကျုပ် ပျံနေတယ်”

“ဟုတ်တယ်ဗျို့ ... ဟုတ်တယ်ဗျို့ ”

ငယ်သားက ထိုသူကို လက်များ ဖြင့် ဝှေ့ယမ်းပြရင်း ပြန်အော်၏ ။

ကေရာဇ်ယွမ်းသည် မလှုပ်မယှက် ရှိသည်။ တစ်ပြည်ထောင်လုံး သူ့တန်ခိုးအာဏာနှင့် လူးလွန်သွားသော ၊ ကျောက်တုံးဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည့်

ခမ်းနားကြီးကျယ်သည့် မြွေပမာ ဝေးကွာလွန်းသော နှင်းတောထဲမှ တောင်ကုန်စိမ်းများ
ဆီတွင် နှစ် လိုဖွယ်ပုံသဏ္ဌာန် ပေါ်ထွက်နေသော တရုတ်ပြည်၏ မဟာတံတိုင်းကြီးကို သူ
ငေးကြည့်သည်။ ဤအံ့သြဖွယ်တံတိုင်းကြီးသည် သူတို့အား ရန်သူ များ လုယက်ဖျက်ဆီးမည်
ဘေးကို နှောင့်နှေးစေခဲ့သည်။ မရေမတွက်နိုင်သည့် နှစ် များ စွာ အတွင်း : ငြိမ်းချမ်းရေး ကို
မပျက်စီးရအောင် လုံခြုံစွာ သိမ်းဆည်းပေးထားခဲ့သည်။ တောင်ကုန်းတစ်ကုန်း၊ လမ်း
တစ်လမ်း၊ မြင်းတစ်စီးဖြင့် သူ့ဘာသာ သိုက်မြုံဖွဲ့နေသော မြို့ ကို မြင်သည်။ သူ
အိပ်မူးရီဝေရာမှ နိုးလန်လား၏ ။

“ငါ့ကို ပြောစမ်း ...”

လူငယ်သားကို မေးလိုက်သည်။

“ဒီလူပျံ့ကို တခြားမြင်တဲ့လူများ ရှိသေးသလား ...”

“ကျွန်တော် မျိုး တစ်ဦးထဲ ရှိပါတယ် ဘုရား ... အံ့ဖွယ်သူရဲပါပဲ ...”

ငယ်သားက ပြောရင်းကောင်းကင်ကို ပြုံး ကြည့်ကာ သူ့လက်များ ကို
ဝှေ့ယမ်းပြနေသည်။ ဧကရာဇ်သည် မိုးကောင်းကင်နှင့် အလွန်းသေးငယ်သော
အခြားအရာကို စောင့်ကြည့်ပြီးမှ သူ့ငယ်သားကို ပြောလိုက်သည်။

“သူ့ကို ငါ့ဆီ ဆင်းခဲ့လို့ ခေါ်လိုက်စမ်း”

“ဟေး ဆင်းလာခဲ့ ... ဆင်းလာခဲ့ ... ဘုရင်မင်းမြတ်က မင်းကို ကြည့်လိုသတဲ့”

ငယ်သားက သူ့လက်ခွက်ကို ပါးစပ်တွင် ကပ်ကာ အော်ခေါ်သည်။

နံနက်ခင်းလေပြေထဲတွင် ထိုလူပျံ့ပျံ့ဆင်းသက်လာနေစဉ် ဧကရာဇ်သည်
အရပ်ရှစ်မျက်နှာကို စောင်းငဲ့ကြည့်လိုက်၏ ။ စောစောစီးစီး သူ့လက်ကွင်းထဲမှ
ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်နေသော လယ်သမားတစ်ဦးကို မြင်ရလေသည်။ ထိုလယ်သမား
ရပ်နေရာကို သူ မှတ်ထားလိုက်၏ ။

ဝါးနှင့် ကျူပင်တို့မှ တကျိကျိမြည် သံ၊ စက္ကူတချွတ်ချွတ် မြည် သံတို့ဖြင့် လူပျံ့

ဆင်းသက်လာ သည်။ ရွက်ကြိုး တန်ဆာ အစုံအလင်နှင့် ဧကရာဇ်မင်းထံ ထည့်ဝါစွာ လျှောက်လာသော သူ့ပုံမှာ ကိုးယိုးကားယား နိုင်လှသည်။ အရွယ်မလွန်သေးသော သူက ဦးညွတ်လိုက်၏ ။

“မင်း ဘာလုပ်ခဲ့သလဲ ...”

ဧကရာဇ်က မေးမြန်းသည်။

“ကျွန်တော် မျိုး ကောင်းကင်မှာ ပျံပါတယ် အံ့ဖွယ်သူရဲ မရှိဘူးလား”

“မင်း ဘာလုပ်ခဲ့သလဲ ...”

ဧကရာဇ်က ထပ်မေးသည်။

“ကျွန်တော် မျိုး ဖြေပြီးပြီ မဟုတ်လား...”

ပျံသန်းခဲ့သူက ပြောသည်။

“မင်း ငါ့ကို ကုန်စင်အောင် မပြောသေးဘူး”

ဧကရာဇ်က သေးသွယ်သော သူ့လက်ကို လှမ်းကာ ငှက်တစ်ကောင်၏ အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်းနှင့် တူသည့် လှပသော စက္ကူကို ထိစမ်းကြည့်သည်။ ထိုအရာသည် လေစိမ်းနံ့ နံနေသည်။

“မလှဘူးလား ... အံ့ဖွယ်သူရဲပါပဲ ..”

“အင်း ... လှပါပေတယ်”

“တစ်ကမ္ဘာလုံးမှာ ဒါမျိုး တစ်ခုပဲ ရှိတယ်...”

ထိုလူက ပြုံး ကာ ပြောသည်။

“ကျုပ်ဟာ တီထွင်သူပဲ ..”

“တစ်ကမ္ဘာလုံးမှာ တစ်ယောက် တည်း ရှိတာပေါ့ ... ဟုတ်လား”

“ကျွန်တော် မျိုး ကျမ်းကျိန်ရပါတယ်”

“ဒီကိစ္စကို တခြားဘယ်သူတွေ သိသေးသလဲ”

“တစ်ယောက် မှ မသိဘူး ... ကျွန်တော် မျိုး မိန်းမတောင် မသိဘူး ... သူက ကျွန်တော် မျိုး ကို ရူးနေတဲ့ လူလို ထင်နေတာ ... သူက ကျွန်တော် မျိုး စွန့်တစ်ကောင် လုပ်နေတယ်လို့ပဲ တွေးမှာ ... ည ကတော့ ကျွန်တော် မျိုး အားရရွှင်လန်းပြီး အတော် ဝေးဝေးက ချောက်ကမ်းပါးတွေ ဆီ လျှောက်သွားခဲ့ပါတယ်... ပြီးတော့ နေထွက်ပြုစု ပူဇွန်းတဲ့လေပြည့် တိုက်ခတ်တဲ့ မနက်ခင်းမှာ ကျွန်တော် မျိုး ရှိသမျှ သတ္တိတွေ ကို စုပုံပြီး ချောက်ကမ်းပါးက ခုန်ချလိုက်တယ် ဒီလိုနဲ့ ကျွန်တော် မျိုး ပျံနိုင်ခဲ့တယ် ဒါကို ကျွန်တော် မျိုး မိန်းမတောင် မသိဘူး”

“အဲဒါ သူမအတွက် ကောင်းတာပေါ့”

ဧကရာဇ်က ပြောသည်။

“သွားကြရအောင် ...”

သူတို့ စုံအိမ်ဆီသို့ ပြန်လျှောက်လာကြသည်။ ယခုအခါ ကောင်းကင်သည် ပြည့်ဝစွာ ထွန်းလင်းနေလေပြီ။ လတ်ဆတ်လန်းဆန်းသော မြက်နံ့ရ၏ ။ ဧကရာဇ်၊ သူငယ်သားနှင့် ပျံသန်းသူတို့သည် ဥယျာဉ်ကြီးထဲသို့ ရောက်သော အခါ ရပ်တန့်လိုက်ကြသည်။

“ဟေး အစောင့်တွေ ...”

ဧကရာဇ်က လက်ခုပ်တီးကာ ခေါ်လိုက်သည်။ အစောင့်တပ်သားများ အပြေးအလွှား ရောက်လာကြ၏ ။

“ဒီလူကို ဖမ်းလိုက်စမ်း ...”

အစောင့်တပ်သားများ သည် ပျံသန်းသူကို ချုပ်ကိုင်လိုက်ကြသည်။

“လက်မရွံ့ အာဏာသားကို ခေါ်လိုက်စမ်း....”

ဧကရာဇ်က ပြောသည်။

“ဘယ်လိုသဘောလဲ ...”

ပျံသန်းသူက စိတ်ရှုပ်ထွေးစွာ အော်လိုက်၏ ။

“ကျုပ် ဘာလုပ်ခဲ့လို့လဲ ...”

သူသည် စတင်ငိုကြွေးသော ကြောင့် လှပသော စက္ကူကိရိယာအစုံသည်
တချွတ်ချွတ်မြည် နေ၏ ။

“ဒီလူဟာ စက်ကိရိယာတစ်ခု ပြုလုပ်ခဲ့တယ်...”

ဧကရာဇ်က ပြောသည်။

“သူ ဘာဖန်ဆင်းခဲ့သလဲဆိုတာ ကျုပ်တို့အတွက် မေးခွန်း ဖြစ်နေတယ်... အဲဒီ
အဖြေကို သူကိုယ်တိုင်လည်း မသိဘူး ... သူ ဖန်ဆင်းတဲ့အရာဟာ တကယ်ပဲ
လိုအပ်တဲ့အရာဟာ.... အဲဒီ အရာ နှင့် ဘာလုပ်ရမှာ လဲ ...”

လက်မရွံ့အာဏာသားသည် ထက်လှစွာ သော ငွေပုဆိန်ကို ကိုင်စွဲကာ
ပြေးလွှားရောက်ရှိလာ သည်။ သူသည် ခြေလှမ်းနှင့် ရပ်လိုက်၏ ။ ကြီးမားသော
ကြွက်သားအပြိုင်းပြိုင်းနှင့် လက်ရုံးကို အသင့်ပြင်ထားသည်။ သူ့မျက်နှာကို တည်ငြိမ်သော
မျက်နှာဖုံးတစ်ခုက ဖုံးကွယ်ထား၏ ။

“ခဏနေဦး ...”

ဧကရာဇ်က ပြောရင်း အနီးရှိ စားပွဲတစ်လုံးဆီသို့ သူ့ကိုယ်ကို လှည့်လိုက်သည်။

ထိုစားပေါ်တွင် ဧကရာဇ်မင်းကိုယ်တိုင် ဖန်တီးပြုလုပ်ထားသော စက်တစ်ခု ရှိ၏
။ ဧကရာဇ်သည် သူ့အင်္ကျီလည်ပင်းပေါက်ထဲမှ သေးငယ်သော ရွှေရောင် သော့ကလေးကို
ထုတ်ယူလိုက်သည်။ သော့ကို သိမ်မွေ့နုနယ်သော စက်၏ အပေါက်ကလေးတွင်
တပ်ဆင်ကာ တစ်ပတ်လှည့်လိုက်သည်။ စက်သည် လှုပ်ရှား၍ လာလေသည်။

စက်ကို ရွှေသတ္တုကျောက်မျက်ရတနာများ ဖြင့် မွမ်းမံ ပြုလုပ်ထား၏ ။

ငှက်ငယ်ကလေးများ သေးငယ်သော သတ္တုပင်များ ပေါ်တွင် သီချင်းဆိုနေပုံ၊ ဝံပုလွေများ သေးငယ်သော သစ်တောကို ဖြတ်သန်းလျှောက်နေပုံ၊ နေရောင် နှင့် အရိပ်များ ထွက်အောင် သေးငယ်သော လူများ ပြေးလွှားနေပုံ၊ သေးငယ်သော ယပ်တောင်ကလေးများ သူ့အလိုအလျောက် ယပ်ခတ်နေပုံ၊ သက်ဝင်လှုပ်ရှားအောင် စက်ကို တည်ဆောက်ထား၏ ။

မြသားကျောက်နှင့် ပြုလုပ်ထားသည့် ငှက်ကလေးများ ၏ တေးဆိုသံကို နားထောင်ဖို့ရာမှာ ဖြစ်နိုင်စရာ အခြေအနေမရှိသလောက် နည်းသော်လည်း မြည် ကြွေးသံက အဆက်မပြတ် ယိုစီးထွက်နေ၏ ။

“မလှပ မတင့်တယ်ဘူးလား ...”

ဧကရာဇ်မင်းက ပြော၏ ။

“ဒါ ငါ လာလုပ်တာလဲ မင်းက ငါ့ကို မေးလာရင် ငါ ကောင်းကောင်း ဖြေစရာ ရှိတယ် ... ငါ သီချင်းဆိုတဲ့ ငှက်တွေ လုပ်တယ်ညည်းညူတဲ့ သစ်တောတွေ လုပ်တယ် .. အဲဒီ တောမြေထဲမှာ လမ်းလျှောက်နေတဲ့ လူတွေ လုပ်တယ်... သစ်ရွက်တွေ ၊ အရိပ်တွေ ၊ သီချင်းတွေ ဟာ ပျော်ရွှင်စရာပဲ .. ငါလုပ်တာ အဲဒါပဲ”

“ဒါပေမယ့် အို ... ဧကရာဇ် ...”

ပျံသန်းသူက နူးထောက်လျက် လျှောက်လဲချေသည်။ သူ့ ပါးပြင်တွင် မျက်ရည်များ စီးသွယ် ကျနေ၏ ။

“ကျွန်တော် မျိုး ပြုလုပ်တာလည်း အလားတူပါပဲ ... ကျွန်မမျိုး အလှတရားကို တွေ့ ရှိခဲ့ပါတယ်... နံနက်ခင်းလေထုထဲမှာ ကျွန်တော် မျိုး ပျံသန်းတယ် ... တောင်ကုန်းများ အလွန်အင်မတန်မြင့်တဲ့ နေရာကနေပြီး အိပ်ပျော်နေတဲ့ လူနေအိမ်တွေ နဲ့ ဥယျာဉ်တွေ ကို ငုံ့ကြည့် တယ် ... ညီညာတဲ့ပင်လယ်ပြင်ကို ကြည့်ပြီး ပင်လယ်နံ့ကို ရှူရှိုက်တယ် ... ကျွန်တော် မျိုး ဟာ ငှက် တစ်ကောင်လို မြင့်တက် ပျံသန်းတယ် ... ကောင်းကင်ထဲမှာ ရှိတဲ့အခါ အိုး ဘယ်လောက် လှပတင့်တယ်ဆိုတာ ပြောမပြနိုင်လောက်အောင်ပါပဲ အဲဒီ မှာ လေထုဟာ

ကျွန်တော် မျိုး ကို ငှက် မွေးငှက်တောင်လို လွင့်ပါးအောင် တိုက်ခတ်နေတယ် ...
ယပ်တောင်တစ်ချင်းလိုပဲ လူ တစ်ယောက် ရဲ့ ဘယ်လောက် လွတ်လပ်တဲ့ ခံစားမှု ပါလဲ ...
ဒါဟာ အလှတရားပါ ... ဒါဟာ အလှတရားပါပဲ”

“ဟုတ်တယ် ...”

ဧကရာဇ်က ဝမ်းနည်းစွာ ပြောသည်။

“ဒါ အမှန်ပဲဆိုတာ ငါသိတယ်... မင်းကို မြင်တော့ အံ့သြပြီး လေထဲက မင်းနဲ့ အတူ ငါ့အသည်းနည်းနည်းနည်း လှုပ်ရှားနေသလို ငါ ခံစားခဲ့ရတယ်... အဲသလို ဖြစ်တော့ ဘာ ဖြစ်တာလဲ .. အဲဒီ ခံစားမှု ကို ဘာလုပ်ရမှာ လဲ ... အဲဒီ အမြင့်က မြင်ခဲ့ရတဲ့ အလှမ်းကွာဝေးတဲ့ မြင်ကွင်းတွေ ကို စုပြီး ဘာလုပ်ရမလဲ ... အဲဒါတွေ ကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ကျုပ်အိမ်တွေ ကျုပ်အစေအပါးတွေ ဖြစ်အောင် လုပ်ရ မလဲ.... ခုထိ မနိုးသေးတဲ့ အလှမ်းကွာဝေးတဲ့အရပ်က မြို့တွေ ကို ဘယ်လိုလုပ် နှိုးမလဲ”

“ကျွန်တော် မျိုး ကို သက်သာခွင့် ပေးတော် မူပါ ...”

“အချိန်မဟုတ်တော့ဘူး ...”

ဧကရာဇ်က ပြောသည်။ သူသည် ပို၍ ဝမ်းနည်းကြေကွဲနေဟန် ရှိသည်။

“လူ တစ်ယောက် မှာ ရှိပြီးသား အလှတရားကို အဲဒီ လူဟာ မထိန်းသိမ်းခဲ့ရင် အဲဒီ လူဟာ အလှတရားကို လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးရမှာ သေချာတယ် ... မင်းကိုယ်တိုင်လိုပဲ ငါလည်း မင်းရဲ့ အန္တရာယ်ကို မစိုးရွံ့ပါဘူး ... တခြားလူ တစ်ယောက် ရဲ့ အန္တရာယ်ကိုသာ စိုးရွံ့တယ်...”

“ဘယ်သူလဲ ”

“မင်းကို မြင်သွားခဲ့သူပေါ့ ... အဲဒီ လူဟာ တောက်ပတဲ့ စက္ကူတွေ ဝါးတွေ နဲ့ အဲဒါမျိုး ကို တည်ဆောက်လိမ့်မယ် ...အဲဒီ လူမှာ သာ မိစ္ဆာတစ်ကောင်ရဲ့ မျက်ခွက်နဲ့ မိစ္ဆာတစ်ကောင်ရဲ့ အသည်းနည်းနည်းရှိခဲ့ရင် အလှတရားဆိုတာလည်း ပျက်စီးရပြီပေါ့ ... ငါ

စိုးရွံ့တာ အဲဒီလို လူမျိုးပဲ ...”

“ဘာကြောင့် ဘာကြောင့် ပါလဲ အရှင် ...”

“အခုပြောခဲ့သလို လူဟာ တစ်နေ့မှာ စက္ကူတွေ ကျပ်ငွေတွေ ကိရိယာအစုံအလင်နဲ့ အလားတူတွေ မျိုးကို တည်ဆောက်လိမ့်မယ် သူဟာ ကောင်းကင်မှာ ပျံသန်းဖို့ မဟုတ်ဘဲ တရုတ်ပြည်မဟာတံတိုင်းကြီးရဲ့ အပေါ်ကို အမြင့်ကနေ ကျောက်တုံးကြီးတွေ လွှတ်ချဖို့ဆိုတာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ မဟုတ်လား”

မည်သူမှ မလှုပ်ရှားကြ။ စကားလုံးတစ်လုံးမှ ထွက်မလာ။

“သူ့ခေါင်းကို ဖြတ်လိုက်တော့ ... ” ဧကရာဇ်က ပြောလိုက်သည်။

လက်မရွံ့အာဏာသား၏ ငွေပုဆိန် လှုပ်ရှားသွား၏ ။

“ဒီစွန့်နဲ့ တီထွင်သူရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကို မီးရှို့လိုက် ... ပြီးတော့ ပြာတွေကို အတူတူ မြေမြှုပ်လိုက် ...” ဧကရာဇ်၏ စကားအတိုင်း သူ့အစေအပါးများက နာခံဆောင်ရွက်ကြ၏ ။

ဧကရာဇ်သည် လူပျံကို မြင်ခဲ့သူ၊ သူ့လက်စွဲတော် အစေအပါးဘက်သို့ လှည့်လိုက်၏ ။

“မင်းပါးစပ်ကို လုံအောင်ထိန်း ဒါတွေ အားလုံးဟာ အိပ်မက်တစ်ခုပဲ ... အလှပဆုံးနဲ့ ဝမ်းနည်းကြွေကွဲစရာအကောင်းဆုံးတွေ ပြည့်လှမ်းနေတဲ့ အိပ်မက်တစ်ခုပဲ ... ခပ်လှမ်းလှမ်းလယ် ကွင်းထဲက လှမ်းမြင်ခဲ့တဲ့ လယ်သမားကိုလည်း အဲဒါဟာ စိတ်ကူးအိပ်မက်မှာ ပေါ်လာတဲ့ အရာတစ်ခုလို့သာ ယူဆဖို့ ပြောလိုက်ပါ ... အကယ်၍ ဒီစကားတွေ သာ ပြန့်ပွားသွားခဲ့ရင် မင်းရော လယ်သမားရော နာရီ မဆိုင်းဘဲ သေရပြီသာ မှတ်ပေတော့ ...”

“အရှင်ဟာ အကြင်နာတရားနဲ့ ပြည့်စုံတော်မူပါပေတယ်”

“ဒါ အကြင်နာတရား မဟုတ်ဘူး”

လူအိုကြီးက ပြောလိုက်သည်။

ဥယျာဉ်ခုံကို လွန်လာသော အခါ သူ့အစောင့်များ က စက္ကူကျူပင်တို့နှင့် လုပ်ထားသော လှပ သည့် စက်အား မီးရှို့နေသည်ကို မြင်ရ၏။ ညောင်နံဖြင့် နံနက်ခင်းလေသည် မွန်ထူနေသည်။ မဲမှောင်သော မီးခိုးများ ကောင်းကင်ဆီ တက်သွားသည်ကို သူမြင်ရသည်။

“တော် တော် စိတ်ရှုပ်ထွေးစရာ စိုးရွံ့စရာကိစ္စပေပဲ ...”

ပြာများ ကို မြှုပ်နှံထားဖို့အတွက် သူ့အစေအပါးများ တွင် ငယ် တစ်ခု တူးနေသည်ကို မြင်ရသည်။

“တခြား သူတစ်သိန်းကို ဆန့်ကျင်ဘက်ပြုမိတဲ့ လူ တစ်ယောက် ရဲ့ ဘဝဆိုတာ ဒါပဲလား ...အင်း ဒီလိုတွေ မိတော့မှပဲ ငါ စိတ်သက်သာရာ ရတော့တယ် ..”

သူ့လည်ပင်းတွင် သံကြိုး နှင့် ချိတ်ဆွဲထားသော သော့ကို ထုတ်ယူကာ လှပသော ဥယျာဉ်သေးသေးကလေးကို သော့တစ်ချက်ပေးလိုက်။ သူသည် မတ်တတ်ရပ်ရင်း ကုန်းမြေများ ကို ကျော်၍ မဟာတံတိုင်းကြီးရှိရာသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်၏။ အေးချမ်းငြိမ်သက်သော မြို့၊ အစိမ်းရောင် လယ်ကွင်းများ၊ မြစ်နှင့် စမ်းချောင်းများ၊ သူ သက်ပြင်း ချသည်။ သေးငယ်သော စက်ကလေးများ ကို ဖုံးကွယ်ထားသည့် ဥယျာဉ် ငယ်လေးသည် တဒီးဒီးမြည် ကာ အလိုအလျောက် လှုပ်ရှားလာသည်။ လူ သေးသေးကလေးများ သစ်တောထဲတွင် လမ်းလျှောက်နေကြသည်။ နေရောင် ခြည် အမျှင်အပြောက် များ လှပစွာ တောက်ပသွန်းကျနေသည့် တောထဲမှ ကွက်လပ်ကလေးများ ကိုဖြတ်ကာ သေးငယ် သော ပုံပန်း ကလေးများ ခြေလှမ်းကျဲကျဲနှင့် လျှောက်သွားနေကြသည်။ သေးငယ်သော သစ်ပင်များ အကြားတွင် တေးအစအနများ ဆိုကာ ငှက်ကလေးများ ပျံသန်းနေကြသည်။ တောက်ပသော အပြာရောင် နှင့် အဝါရောင် ငှက်ကလေးများ ထိုကောင်းကင်သေးသေးလေးထဲတွင် ပျံသန်းနေကြသည်။

အိုး.....ဧကရာဇ်က သူ့မျက်လုံးများ ကို ပိတ်ကာ အော်သည်။

“ငှက်ကလေးတွေ ကို ကြည့်ကြစမ်း ငှက်ကလေးတွေ ကို ကြည့်ကြစမ်း”

(သိပ္ပံစာရေး ဆရာ Ray Bradbury ၏ The flying machine ကို

မြန်မာဘာသာသို့ ပြန်ဆိုသည်။)

[ဒဂုန်မဂ္ဂဇင်း၊ ၁၉၈၅၊ ဇူလိုင်လ]

ဘယ်ဝယ်ဘယ်ဆီ

တောင် ကက်ပတိန်က အမိန့်ပေးလိုက် သည်။ သူ့ယဉ်မောင်းက ...

“ရှေ့ရှုရာအရပ် ပျောက်ဆုံးနေတဲ့ အာကာသဟင်းလင်းပြင်ထဲမှာ ဒါ ဘယ်လိုလုပ်လွယ်မှာ လဲ ...ကက်ပတိန် ...”

“တို့ဟာ နေဆီကို ရှေ့ရှုပြီး ခရီးထွက်နေတဲ့အခါ ...”

ကက်ပတိန်က ပြန်ပြော၏ ။

“အဝါရောင် ရယ်၊ ပူနွေးမှု ရယ်၊ ပျင်းရိမှု ရယ်ဟာ အရာရာကို လူးပေနေတယ် ... တို့ဟာ အရပ်တစ်ခုတည်းကိုပဲ ဦးတည်ခရီးနှင်နေရတယ် ..”

သူသည် သူ့မျက်လုံးများ ကို မှိတ်လိုက်ကာ မီးခိုးမီးတောက် မထွက်ဘဲ တငွေငွေ လောင်ကျွမ်းခံနေရသည့်အ ဖြစ်ကို တွေ့တောနေမိသည်။ ပူနွေးခြင်း ဝေးကွာသော အရပ်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီ ဖြစ်သော မိမိ၏ ကုန်းမြေ၊ ပါးစပ်ဖြင့် နူးညံ့တိုးသာစွာ အသက်ရှူသည်။ တောင်....သူ့ကိုယ်သူ ပြောသလို ဖြည်းလေးစွာ ခေါင်းညိတ်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

“တောင်”

သူတို့ အာကာသယာဉ်အမည် မှာ “ပရိုမီးသပ်စ်” ဖြစ်သည်။ သူတို့ ခရီးမှန်၏ လမ်းဆုံးမှာ အလုံ့ညီးညီး တောက်လောင်နေသော မွန်းတည့်နေ ဖြစ်၏ ။ ဤကြီးမားကျယ်ပြော ကြမ်းတမ်းခက်ခဲ သည့် ခရီးအတွက် သူတို့၏ တက်ကြွမြင့်မောက်သော စိတ်ဓာတ်နှင့် အတူ ရှောက်ဖျော်ရည်ပုလင်းနှစ် ထောင်နှင့် ဘီယာပုလင်းတစ်ထောင်ကို ထုပ်ပိုး သယ်ဆောင်လာခဲ့ကြသည်။ နေက သူတို့ကို ယခုကဲ့ သို့ ပြုတ်ထားသလို ရှိစေသည့်အခါ သူတို့သည် ကဗျာအပိုင်းအစများ ကို အမှတ်ရကာ ကိုးကား ရွတ်ဆိုကြသည်။

“နေရဲ့ ရွှေရောင် ပန်းသီးများ ...”

“ယိစ်ရဲ့ ကဗျာ ...”

“ကြောက်ရွံ့ခြင်းဟာ နေလောက် မပူဘူးတဲ့ ...”

“ရှိတ်စပီးယား ဟုတ်တာပေါ့ ...”

ရွှေခွက်၊ စတိန်းဘက်၊ ရွှေရဲ့ အညစ်အကြေး၊ စတက်ဖင်စ်၊ ပြီးတော့ သက်တန့်တစ်ခုရဲ့ အဆုံးမှာ ရှိတဲ့ ရွှေအိုးလား။ ဒါဟာ ပစ်လိုက်တဲ့ ကျည်ဆန်တစ်ခုရဲ့ လမ်းကြောင်းကို တိုသွားနေတဲ့ခရီး ကို ဘုရားသခင်က ပေးတဲ့နာမည် ပဲ။ သက်တန့်တဲ့။

“အပူချိန်”

“ဖာရင်ဟိုက် ဒီဂရီတစ်ထောင် ...”

အာကာသယာဉ်၏ လက်ဝဲဘက်ရှိ ကြီးမားမည် မှောင့်သော မှန်ဘီလူးမှတစ်ဆင့် ကပ္ပတိန် သည် ပြူး ကြောင်ကြောင် ငေးကြည့်လိုက်သည်။ သူတို့ဦးတည်ချက်မှာ နေ ဖြစ်ပြီး ထိုနေကို သွားကာထိဖို့ ဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ ထိုအရာ၏ တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းကို ထာဝရ အဝေးကို ခိုးယူသွားဖို့ ဆိုသည်မှာ ဘယ်သူမျှ ဟန်တားနှောင့်ယှက်ခြင်း မပြုနိုင်သည့် သူ၏ တစ်ခုတည်းသော အကြံအစည် ဖြစ်သည်။ သူတို့ယာဉ်ကို အေးအောင်ပြုသည့် အလေ့အကျင့် အတွေ့အကြုံများ နှင့် သိမ်မွေ့စွာ အေးနေရန် တည်ဆောက်ထားသည်။

ရေခဲတုံးခန်းမြှောင့်များ ၊ နိနစ် ရောင် ဆီးနှင်းခဲခန်းမြှောင့်များ ၊ ဇဝက်သာဆောင်းရာသီခန်း မြှောင့်များ ၊ နှင်းချပ်နှင်းလွှာမုန်တိုင်းများ တိုက်ခတ်နေသည့် ခန်းမြှောင့်များ ဖြင့် ဖွဲ့စည်းတည်ဆောက် ထားသည်။ အာကာသယာဉ်၏ အခွံကို လောင်မြိုက်မည် ဟု ကြီးမားသော မီးဖိုချောင်မှ လွင့်ပါးလာ သော မီးပွားများ သည် ဆောင်းရာသီအခန်းကို ဖြတ်ကျော်ယိစ်မိမိသည်နှင့် မီးသတ် တိုတောင်းစွာ ချုပ်ငြိမ်း၍ အအေးဆုံး ဖေဖော်ဝါရီ၏ နာရီများ သဖွယ် ခဏတဖြုတ် အိပ်ပျော်သွားပေမည် ။ မြောက်ဝင် ရိုးစွန်းလို တိတ်ဆိတ်နေရာမှ ရုပ်မြင်သံကြားအပူချိန်တိုင်း ကိရိယာ၏ အသံသဲ့သဲ့က ထွက်ပေါ်လာ၏ ။

“အပူချိန် ဖာရင်ဟိုက် ဒီဂရီနှစ် ထောင် ...”

ဖွန်၏ ရင်ခွင်ထဲသို့ ကျဆင်းနေသော နှင်းချပ်နှင်းလွှာများ ကို ကက်ပတိန်၏ ခေါင်းထဲတွင် ကြံဆစဉ်းစားမှု များ ကျဆင်းနေသည်။ ပူနွေးသော ဇူလိုင်။ ပြီးတော့ သြဂုတ်ရဲ့ ပူအိုက်၍ အားအင်ကုန်ခန်းနေသော နေ့ရက်များ ။

“ဖာရင်ဟိုက် ဒီဂရီသုံးထောင်”

ဆီးနှင်းပိုင်နက်အင်ဂျင်များ ၏ ကွပ်ကဲမှု အောက်တွင် အမြန်ပြေးလွှားနေသည်။ အေးမြစေရန် ပြုလုပ်ထားသော ပန့်သည် နှင်းခဲများ စပါးကြီးမြွေလို ရစ်ခွပုံးအုပ်ထားသည့် ကွိုင်များ ဖြင့် တစ်နာရီ မိုင်တစ်သောင်းကျ စုပ်ယူနေ၏ ။

“ဖာရင်ဟိုက် ဒီဂရီလေးထောင် ...”

ဇူလိုင်နွေမွန်းတည့်။

“ဖာရင်ဟိုက် ဒီဂရီငါးထောင် ...”

နောက်ဆုံးတွင် ကက်ပတိန်က ခရီးတစ်လျှောက်လုံးမှာ အဆိပ်ငြိမ်ဆုံး ဖြစ်သော အသံဖြင့် ပြောလိုက်၏ ။

“အခု တို့ နေကို ထိမိပြီ”

သူတို့ စောင့်ကြည့်နေကြသည်။ ထိုအပူချိန်သည် ရွှေကို အရည်ပျော်စေနိုင်ကြောင်း စဉ်းစားနေမိကြ၏ ။

“ဖာရင်ဟိုက် ဒီဂရီခုနစ် ထောင်”

ထူးထူးဆန်းဆန်း စက်ဖြင့် လုပ်ထားသော အပူချိန်တိုင်း ကိရိယာက လှုပ်ရှားထကြွသည့် အသံကို ပြုနေသော်လည်း သူသည် ခံစားမှု ကင်းမဲ့သော သံမဏိဆန်သည့် အသံကိုသာ ပိုင်ဆိုင်ရှာသည်။

“ဘယ်အချိန်ရှိပြီလဲ ”

တစ်ယောက် က မေးလိုက်သည်။

လူတိုင်း ပြုံး မိကြ၏ ။ ယခုအခါ နေသည် တစ်စင်းသာ ရှိသည့်အတွက် ဖြစ်သည်။ ဒီနေ့ ပြီးတော့ ဒီနေ့။ ဒီမှာ အလုံးစုံသည် မိုးကုပ်စက်ဝိုင်း ဖြစ်သည်။ ဒီမှာ အလုံးစုံသည် ရှေ့ရှုရာအရပ် ဖြစ်သည်။ ထိုအရာက မိနစ်များ ၊ စက္ကန့်များ ၊ သဲနာရီများ ၊ စက်နာရီများ ကို လောင်ကျွမ်းခဲ့သည်။ ထိုအရာက မျက်ခွံများ ၊ မျက်ခွံများ နောက်ကွယ်မှ အမှောင် ကမ္ဘာ၏ သားနံရည်၊ မျက်စိအာရုံကြော၊ ပုန်းနေသော ဦးနှောက်တို့ကို လောင်ကျွမ်းခဲ့သည်။ အိပ်ခြင်း၊ အိပ်ခြင်း၏ ချုံမြိန်သော အမှတ်ရဖွယ်များ နှင့် အေးမြသော ညအလှကိုလည်း ထိုအရာက လောင်ကျွမ်းခဲ့သည်။

“စောင့်ကြည့်ကြစို့. ...”

“ကက်ပတိန် ..”

ပထမအရာရှိ ဘရက်တွန်သည် ဆောင်းရာသီကုန်းပတ်ပေါ်သို့ အရပ်ကြီးပြတ် လဲကျသွား သည်။ သူ့ကို အကာအကွယ်ပေးနိုင်သည့် ဝတ်စုံမှာ ပေါက်ကွဲပွင့်ထွက်နေကာ ထိုနေရာမှ တဝီရိအသံ မြည် နေသည်။ သူ့ရဲ့ ပူနွေးခြင်း၊ သူ့ရဲ့ အောက်စီဂျင်၊ ပြီးတော့ သူ့ဘဝ၊ အားလုံးသည် ဆီးနှင်းခဲပေါင်း ချောင်ထဲတွင် ပွင့်ကြွေခဲ့ပြီ။

“မြန်မြန်လုပ်စမ်း ...”

ဘရက်တွန်၏ ပလတ်စတစ်မျက်နှာပုံးအတွင်း ၊ နီနစ် ဖန်သတ္တုသည် ကြည့်မြင်မရအောင် အကွက်များ ပိတ်ကာ ပျက်စီးပြီး ဖြစ်နေသည်။ သူတို့ ဝိုင်းညွတ်ကြည့်ကြသည်။

“သူ့ဝတ်စုံဟာ အဓိက အပြစ်အနာအဆာပဲ ကပ္ပတိန် သေရှာပြီ ..”

“သူ့ကို ခဲထားလိုက် ..”

နှင်းကျနေသည့် ယာဉ်အတွင်း ၊ ရှိ ဆောင်း၏ အခြေအနေကို ပြသော တခြားသာမိုမီတာကို သူတို့ ငေးကြောင်ကြည့်ကြသည်။ ဒီဂရီတစ်ထောင်မှ သုညအောက်သို့.

ကျဆင်းသွား၏။ ကက်ပတိန် က နှင်းခဲရုပ်ကို စူးစိုက်ကြည့်နေသည်။ သူ့စောင့်ကြည့်နေခိုက် မျက်စိတစ်မှိတ်အတွင်းမှာ ပင် ဖန်သတ္တုကို ရေခဲဖုံးအုပ်သွား၏။ အအေးဆုံးအခြေအနေ၏ ထင်မှတ်ထားသော အဖြစ်ဟု သူ တွေ့မိသည်။ သူက မီးကို ကြောက်ရွံ့သည်။ နှင်းသတ်၍ သေ၏။

ကက်ပတိန်က ထိုနေရာမှ လှည့်ထွက်သွားသည်။

“အချိန်ဆိုတာ မရှိဘူး ... အချိန်ဆိုတာ မရှိဘူး ... သူ လဲလျောင်းနေပါစေ”

သူသည် ခံစားမှု ဖြင့် ရေရွတ်နေသည်။

“အပူချိန်ဘယ်လောက်ရှိသလဲ ...”

အိမ်မြှောင်လက်တံနှင့် ဒိုင်ခွက်များ က ဒီဂရီလေးထောင်ကို ခုန်သွား၏။

“ကြည့်စမ်း ... ကြည့်ကြစမ်းပါဦး ...”

သူတို့၏ ရေခဲပန်းဆွဲများ မှာ အရည်ပျော်ကျနေသည်။

မျက်နှာကျက်ကို ကြည့်ပြီး ကက်ပတိန်က သူ့ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ ခါလိုက်၏။ အကယ်၍ သူ့ခေါင်းထဲတွင် တပ်ဆင်ထားသည့် တစ်ခုတည်းသော ကြည်လင်သည့် မှတ်ဉာဏ်ကိုသာ ရုပ်ရှင်ပြ စက်တစ်ခုထဲသို့ ထိုးထည့်လိုက်မည် ဆိုလျှင် ကလေးဘဝက ပြောင်လှောင်စရာ ရှုခင်းတစ်ခုသာ သူ့စိတ်စူးစိုက်ရာအဖြစ် တွေ့ရပေလိမ့်မည်။

ဆောင်းနံနက်ခင်းတွင် ကောင်လေးတစ်ကောင်သည် ဆောင်းရာသီ၏ နောက်ဆုံး ရေခဲပန်းဆွဲ အဖြစ် နေရောင် လက်သည်ကို ကြည့်ရန် နှင်းနံ့သင်းသော လေကိုရှူ၍ သူ့အိပ်ခန်းပြတင်းကို မှီကာနေသည်။ အေးမြခြင်း၏ သွေး၊ ပိုင်ဖြူများ တစ်စက်စက်ကျနေစေကာမူ ပူနွေးသော ဧပြီသည် ကြည်လင်သော ဖန်ပြားပေါ်သို့ သက်ရောက်လာ၏။ ဒီဇင်ဘာလက်နက်၏ အန္တရာယ်မှာ လျင်မြန်စွာ လျော့ပါးသွား၏။ နောက်ဆုံးတွင် ရေခဲပန်းဆွဲသည် ကျောက်ခင်းထားသည့် လမ်းပေါ်သို့ တူရိယာသံ တစ်ချက်ပြုကာ ပြုတ်ကျသွားလေသည်။

“အရန်ထားတဲ့ပန်. ပျက်သွားပြီ ကက်ပတိန် ... ကျွန်တော် တို့. ရေခဲတွေ ကို ဆုံးရှုံးရတော့မယ်”

ပူနွေးသော မိုးစက်ရေပန်းများ သူတို့ ပေါ်သို့. ဖြာကျလာ၏ ။ ကက်ပတိန်က သူ့ခေါင်းကို ဘယ်ညာယမ်းခါလိုက်သည်။

“အန္တရာယ်ကို မြင်ပါသလား ...ဘုရားသခင် ဒီအတိုင်းမနေပါနဲ့. ... ကျုပ်တို့မှာ အချိန်မရှိတော့ဘူး ..”

လူများ တိုးဝှေ့ပြေးလွှားနေကြသည်။ ကက်ပတိန်သည် ကျိန်စာမိနေသလို ပူနွေးသော မိုးထဲတွင် ရပ်ကာ အအေးပေးစက်ကို သူ့လက်ဖြင့် အပြေးအလွှား ထိစမ်းရှာဖွေနေ၏ ။ ထိုစဉ်အခိုက် မှာ ပင် မလှပသော အနာဂတ်ကို သူမြင်နေရသည်။ အာကာသယာဉ်၏ ပျားအုံသဖွယ် အကန့်.မြှော င် အခွံများ အပူရှိန်ကြောင့် ကွာနေသည်ကို သူမြင်ရသည်။ ယာဉ်ထဲရှိ လူများ ကို ထိုအချက်က ဘယ်သို့ ဖြစ်တော့မည် ကို ထုတ်ဖော်ပြနေ၏ ။ ပြေးလွှားနေကြသည်။ ပြေးလွှားနေကြသည်။ အသံသေးအသံ ကြောင့် ဖြင့် အော်ဟစ်နေကြသည်။ အနက်ရောင် ရေညှိဖုံးနေသည့် အာကာသဟင်းလင်းပြင်ထဲတွင် ဘဝများ သည် ကြောက်လန့်.တကြား မြည် ဟိန်းသံဖြင့် နစ်မြုပ်သွားတော့မည် ။ ကျယ်လောင်စူးရှသော အော်သံ သင့်လည်ချို့သို့. ရောက်မလာမီမှာ ပင် အာကာသက ထိုအရာကို ညှစ်ထုတ်ပစ်လိုက်မည် ။ အလုံ့တရဲရဲ တောက်လောင်နေသော မီးခြစ်သေတ္တာထဲမှ ပုရွတ်ဆိတ်များ လို။

လူတွေ သုတ်သုတ်ဖျာဖျာ ပြေးကြသည်။ အာကာသယာဉ်မှ ချော်ရည်များ တစ်စက်စီ ယိုစီးကျနေသည်။ ရေခိုးရေငွေ့များ ပန်း၍ ထွက်လာသည်။ သွားပြီ။ အားလုံးသွားပြီ။

“ကက်ပတိန် ...”

ထမင်းလုံးတရွှေ ချောက်ခြင်းကို အဝေးသို့. ပုတ်ထုတ်လိုက်၏ ။

“ဒီကို လာကြည့်ပါဦး”

အပေါ်ထပ်မှ ပူဇွန်းသော မိုးစက်များ ကျရာ အောက်တွင် သူ
အလုပ်လုပ်နေသည်။ သူသည် အရန်ပန်ကို ယောင်ယမ်းယမ်း စမ်းနှိုက်နေ၏ ။

“သေဟဲ့ နန္ဒိယ ...”

ကောက်ကွေးနေသော ပြန်လှိုင်းကို သူ ဆောင့်တွန်းလိုက်သည်။
ဆိုက်ရောက်လာတော့မည် ။ ထိုအရာသည် သေဖြင်းတရား သမိုင်းတွင် အလျင်အမြန်
သေဆုံးခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည် ။ တဒင်္ဂခဏ စူးစူးဝါးဝါးအော်သံ။ မျက်စိတစ်မှိတ်မျှ
ပူဇွန်းဝင်းလက်ပြီးသည့်နောက်တွင်။

မရေမတွက်နိုင်သည့် တန်ပေါင်းများ စွာ သော အာကာသမီးတောက်ထဲတွင်
အသံတိုးတိုးမျှသာ ဖြစ်ပေလိမ့်မည် ။ တခြားဟင်းလင်းပြင် အာကာသဆီမှ
ဘာမျှကြားရလိမ့်မည် မဟုတ်။ သတ္တုကျိုသည့် မီးဖိုထဲမှ စတော် ဗယ်ရီသီးများ ကို သူတို့၏
ခန္ဓာကိုယ်များ ၊ မီးသွေးတုံးအ ဖြစ် အကင်မခံရမီ ခြောက်သွေ့သော လေကို ရှူရှိုက်ရင်း
သူတို့အတွေ့များ လေးလံလာကြသည်။

“သွားရော့ကွာ ...”

သူက စကူဒရိုင်ဘာနှင့် အရန်ပန်ကို ထိုးလိုက်၏ ။

“အို အဖဉာဏ်သခင် ...”

သူ ရုတ်တရက် ကြောက်လန့်တုန်လှုပ်လာသည်။ ဒါဟာ ပြီးပြည့်စုံတဲ့ ချေမှု
န်းခြင်းပါပဲ။ သူသည် မျက်ခွံကို အတင်းပိတ်ကာ အံကြိတ်ထားသည်။ သူ
စဉ်းစားကြည့်နေသည်။ တပည့်တော် တို့ ဒီထက်အေးဆေးသက်သာစွာ သေဆုံးပါရစေ။
အခုတော့ မိနစ်နှင့် နာရီကို ချိန်ဆနေရပါသည်။ စက္ကန့် နှစ် ဆယ်ရှိခဲ့ပြီ။
ဆာလောင်မွတ်သိပ်နေတဲ့ အသိဉာဏ်မဲ့တဲ့အရာဟာ ကျုပ်တို့ကို စားဖို့
စောင့်ဆိုင်းနေလေသည်။

“ကက်ပတိန် ... ကျုပ်တို့ ရုန်းထွက်မလား ... ဒီလိုပဲ အသေခံမလား ..”

“ခွက်ကို အသင့်ပြင် ...ဒါကိုတော့ ရအောင် ယူမယ် ... ဒီကိစ္စ ပြီးမြောက်ရမယ်”

သူသည် ကိုယ်ကို လှည့်ပြီး ရောမခွက်ကြီးကို အလုပ်လုပ်စေသည်

စက်ကိရိယာပေါ် လက်တင်လိုက်၏ ။ သူ့လက်ချောင်းများ ကို စက်ရုပ်လက်အိတ်ထဲသို့

ထိုးသွင်းလိုက်သည်။ သူ၏ လက်များ ကို ဆောင့်ဆွဲလိုက်သော အခါ

အာကာသယာဉ်အောက်ခြေမှ အလွန်ကြီးမားသော သတ္တုလက်ချောင်းများ နှင့်

ရောမခွက်ကြီးသည် လှုပ်ရှား၍ လာ၏ ။ ကြီးမားသော သတ္တုလက်သည် အသာအယာ

လျှောထွက်သွားသည်။ နေ၏ အသွေးအသားမဲ့သော သွေးသား၊ ပြီးတော့ အသက်မရှူ

တဲ့အန္တာမဲ့ ခန္ဓာ။

ဟို လွန်ခဲ့သော အနှစ် တစ်သန်းလောက်က ကက်ပတိန်သည် သူ့လက်နှင့်

ခွက်ကို လှုပ်ရှားနေသလို လျင်မြန်စွာ လည်း စဉ်းစားနေမိသည်။ လွန်ခဲ့သော အနှစ်

တစ်သန်းက မြောက်အရပ်မှ ကိုယ်လုံး တီး အထီးကျန် လူသားသည် မိုးကြိုး ဆင်းသော

သစ်ပင်ကို တွေ့ ခဲ့ရသည်။ သူ၏ မျိုး တူလူစုက စွန့် ပစ်ထားခြင်းခံရသော အခါ ဖြစ်၏ ။

သူသည် မီးလောင်နေသော အကိုင်းအခက်များ ကို ဗလာလက်ဖြင့် ချိုး ခူးခဲ့၏ ။ ကြီးစွာ သော

အောင်နိုင်ခြင်းပင်။ ထိုအရာကို သူ့ဂူဆီသို့ ယူဆောင်လာခိုက်မိုးဒဏ်မှ သူ့ခန္ဓာကိုယ်နှင့်

အကာအကွယ် ပေးခဲ့ရ၏ ။ ဂူထဲတွင် သူသည် ထိုအရာ မိုးပေါ်သို့ ပစ်မြှောက်ကာ

အသံလေးအသံကြောင့် ဖြင့် ရယ်လေသည်။ ထို့နောက် ထိုအရာကို တိုးပွားအောင်ပြုကာ

သူ့လူများ အတွက် နွေကို ပေးချန်ထားခဲ့၏ ။ နောက်ဆုံးတော့ အကြီးအကဲဟူသည်

မီးအနီးသို့ ချောက်ချားစွာ ချွတ်နင်းသွားပြီး သူတို့၏ ဆုတ်ဆိုင်းရွံ့တွန့်သည့်လက်များ ကို

ဂရုမထားဘဲ ဥတုအသစ်ကို ဖန်တီးပေးခဲ့သူ ဖြစ်၏ ။ ဤသေးငယ်သော အဝါရောင်

အစက်က ရာသီကို ပြောင်းလဲစေခဲ့သည်။ နောက်ဆုံးတွင် သူတို့အားလုံး တုန်တုန်ယင်ယင်

ပြုံး မိကြသည်။ သူတို့အတွက် မီး၏ လက်ဆောင် ဖြစ်သည်။

“ကက်ပတိန်”

ကြီးမားသော လက်ကြီးနှင့် ဗလာခွက်ကို မီးသားပြင်ထဲသို့ ထိုးသွင်းဖို့

လေးစက္ကန့် အချိန်ယူခဲ့ရသည်။ ကျုပ်တို့လည်း ဒီနေ့ဒီမှာ တခြားစမ်းသပ်မှု ကို ပြု

လုပ်နေပြန်ပါပြီဟု သူတွေ မိ၏ ။ လက်နှင့် အပြည့် ဆန့်ကျင်ဘက်မီးကို ယူကာ အေးစက်သော အာကာသထဲသို့ ပြန်ရပေမည် ။ ထိုမီး သည် ကျွန်ုပ်တို့အတွက် လမ်းပြအလင်း ဖြစ်သည်။ ကမ္ဘာ မြေကြီးအတွက် ယူဆောင်သွားမည့် အရာရာတိုင်းကို လောင်ကျွမ်းမည့် မီးလက်ဆောင်။ ဘာကြောင့်လဲ။ မေးခွန်းမဆုံးခင် အဖြေကို သူသိပြီး ဖြစ်နေသည်။

အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် ကမ္ဘာမြေကြီးပေါ်တွင် အဏုမြူကို ကျွန်ုပ်တို့ လက်နှင့် လုပ်ကြ၏ ။ ကရုဏာသက်စရာ ကောင်းလှသည်။ အဏုမြူမှသည် ကရုဏာသက်စရာ ကောင်း၏ ။ သေးငယ်၏ ။ ကျွန်ုပ်တို့ အသိဉာဏ်များ သည်လည်း ကရုဏာသက်စရာ ကောင်း၏ ။ သေးငယ်၏ ။ ကျွန်ုပ်တို့ ဘာကို သိလိုသည်ဆိုသည်ကို အမှန်တကယ် နေကသာသိသည်။ ထိုအရာမှာ နေ၏ လျှို့ဝှက်ချက်သာ ဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ ...

ထိုမှတစ်ပါး ဤနေပေါ်ကို ရောက်နေသည့် ကြီးကျယ်သော ကိစ္စမှာ လည်း ထုရှိက်ပြီး ထွက်ပြေးသည့် စိန်ပြေးတမ်းကစားနည်းလို ရယ်စရာတစ်ခု၊ ကံကော်မှု တစ်ခုသာ ဖြစ်လေသည်။ ကြက်ဇလုတ်မှ လွတ်မြောက်ပြီး၊ ခြင်္သေ့ဆီသို့ ထိုးထုတ်ရန် ခုန်သွားသည့် သေးငယ်သော အင်းဆက်လူ၏ မာနတရားနှင့် အချည်းနှီး ဖြစ်ခြင်း ဆိုတာကလွဲလို့ အမှန်အတိုင်းပြောရလျှင် တခြား သက်သေပြစရာ မရှိချေ။ အကျွန်ုပ်၏ အဖဉာဏ်သခင်။ အကျွန်ုပ်တို့သည် ပြောတိုင်းလုပ်ပါပေသည်။

ဤနေရာသည် ကျွန်ုပ်တို့၏ စွမ်းအင်ခွက် ဖြစ်သည်။ အသင်ရော၊ ယင်းကို ... မည် ကဲ့သို့ ခေါ်မည် နည်း။ ထိုအရာဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ မြို့ များ အားအင် ဖြစ်စေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့၏ သင်္ဘောများ ရွက်လွှင်စေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့၏ စာကြည့်တိုက်များ လင်းချင်းစေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့၏ ကလေးများ ကို နေစာလှုံထားသော ဝါညိုညိုအသားအရေ ရှိစေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့၏ နေ့စဉ်သုံး ပေါင်မုန့်များ ကို ဖုတ်ကျက်စေသည်။ ပြီးလျှင် ဤကိစ္စကို ပြီးမြောက်အောင် ဆောင်ရွက်နိုင်ခြင်းဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့၏ လောကဓာတ်တစ်ခုလုံးနှင့် ဆိုင်သော ဗဟုသုတကို နောင်အနှစ် တစ်ထောင်တိုင်သည့်တိုင်အောင် ဆူလုနီးပါး

ပွက်ဝေစေနိုင်ပေမည် ။

ဒီမှာ ဤခွက်ထဲမှာ ...

သိပ္ပံပညာနဲ့ ဘာသာတရားရဲ့ လူချွန်လူမွန်တွေ ၊

သောက်လိုက်စမ်းပါ။ လူတိုင်းကိုယ်စီ ရှိနေတဲ့ မည်းမှောင်ကြီးမားတဲ့ ကြောက်ရွံ့ခြင်းမှာ ပြီးတော့ သဒ္ဓါကင်းမဲ့ခြင်း၏ အေးစက်သော လေ၊ အယူသည်းခြင်း၏ ရှည်လျားသော နှင်းရက်များ ၊ မိုက်မဲတွေ ဝေခြင်း၏ ညနှင့် ဖီလာ ဖြစ်ကာ သင်ကိုယ်တိုင် ပူနွေးလာပေလိမ့်မည် ။ ထို့ကြောင့် သူတောင်းစား၏ ခွက်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့၏ လက်ကို ဆန့်ထုတ်လိုက်သည်။

“အား ...”

ခွက်က နေထဲကို နှစ်ဝင်သွားသည်။ ဒါဟာ ဘုရားသခင်ရဲ့ အသားတစ်ဖဲ့ ... စကြဝဠာရဲ့ သွေး၊ အလှူဦးဦးတောက်လောင်နေတဲ့ အကြံဉာဏ်၊ ကန်းနေတဲ့ အတွေ့အခေါ်ကို ခွက်နဲ့ ကော်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုအရာသည် ဇာစ်မြစ်မူလ နဂါးငွေ့တန်းမှ ထွက်ခွာကာ သူတို့ပိုင်နက်ဂြိုဟ်များ ဆီသို့ ပျံ့နှံ့သွားပေမည် ။

“ကဲ ...ခပ်ဖြည်းဖြည်း ...ဖြည်းဖြည်း...”

ကက်ပတိန်က လေသံဖြင့် ပြော၏ ။

“ဒါကို ကျွန်တော် တို့ အထဲကို ဆွဲသွင်းလိုက်ရင် ဘာ ဖြစ်လာနိုင်သလဲ ကက်ပတိန်... အခု အဲဒါက သိပ်ပူနေပြီ ... အချိန်စေ့လောက်ပြီ ထင်ပါရဲ့ ..”

“ဘုရားပဲ သိတယ်...”

“အရန်ပန်ကို လုံးဝပြင်ပြီး သွားပါပြီ ကပ္ပတိန် ...”

“စနိုးတော့ ..”

ပန်.က လှုပ်ခတ်လာ၏ ။

“ခွက်ကို ဖုံးလိုက်တော့အထဲကို သွင်းမယ် ...ဖြည်းဖြည်း...”

လှပသော လက်များ ကို အပြင်ထုတ်ထားသည့် အာကာသယာဉ် တုန်လှုပ်နေပုံမှာ သူ၏ ကိုယ်ပိုင်အမူအရာဖြင့် ကြောက်စရာကောင်းခြင်းကို ပုံဖော်နေသကဲ့သို့ ရှိသည်။ အာကာသယာဉ်၏ ကိုယ်ထည်ထဲသို့ အသံမမြည် စေဘဲ ဆီဖြည့်ထည့်သည်။ ခွက်ကြီး၏ အဖုံးကို ပိတ်လိုက်၏ ။ တစ်စက်စက် ယိုစီးနေသည့် ပန်းဝါဝါများ နှင့် ကြယ်ဖြူဖြူများ ကို နက်ရှိုင်းသော စောက်ထဲဝယ် ထိုးသွင်းသိမ်းဆည်းထားလိုက်သည်။ ရုပ်မြင်သံကြားသာမိုမီတာက ပုံရိပ်ထင်လာ၏ ။ လေအေးပေးစက် ပန္နရားက ပြန်လည်တုံ့ကန်လာသည်။ ဤဇာတ်ကားအစောပိုင်းမှာ အော်ဟစ်နေသော ဦးခေါင်းထဲမှ သွေးများ လို၊ ဇဝက်သာပါသော အရည်များ သည် ယဉ်၏ နံရံများ ကို ပြင်းထန်စွာ ရိုက်ဆောင့်နေ၏ ။ အပြင်ကို ကြည့်သည့်တံခါးအား သူ ပိတ်လိုက်သည်။

ကဲ

သူတို့ စောင့်ကြည့်နေကြသည်။ အာကာသယာဉ်၏ သွေးများ လည်ပတ်လာသည်။ အာကာသယာဉ်၏ နှလုံးသည် စည်းချက်ကျကျ တိုးခုန်လာ၏ ။ ထိုနှလုံးသားထဲတွင် ရွှေခွက်ရှိသည်။ အေးစက်သော သွေးသည် ယာဉ်၏ အောက်ခြေတစ်လျှောက် ရောက်အောင်လျင်မြန်စွာ ပြေးလွှားသွားသည်။

ကပ္ပတိန်သည် ဖြည်းလေးစွာ အသက်ရှူနေ၏ ။

မျက်နှာကျက်ဆီမှ ရေခဲများ အရည်ပျော်၍ တစ်စက်စက် ယိုစီးကျနေခြင်းမှာ ရပ်တန့်သွားသည်။ ထိုအရာမှာ တစ်ဖန် ပြန်၍ ခဲသွားလေပြီ။

“ဒီက ခွာကြစို့...”

အာကာသယာဉ်သည် ကြွတက်ပျံသန်းလာသည်။

“နားထောင်ကြစမ်း...”

အာကာသယာဉ်၏ နှလုံးခုန်သံမှာ တိုးညှင်းလှသည်။ ဗိုင်ခွက်များ မှ အိမ်မြှောင်သည် ထောင်နှင့် ချီကာ လည်ပတ်ကျဆင်း သွားသည်။ မမြင်နိုင်သော မလိုအပ်သည့် တဒီးဒီးမြည် သံသာ ထွက်ပေါ်နေ၏ ။ သာမိုမီတာမှ မန္တန်ရွတ်သံသည် ရာသီဥတုကို ပြောင်းလဲ သွားစေသည်။ အခုတော့ သူတို့အားလုံးအတူတူ စဉ်းစားနေမိကြသည်။ မီးတောက် မီးလျှံနှင့် လောင်ကျွမ်းခြင်း၊ အပူရှိန်နှင့် အရည်ပျော်ခြင်း၊ အဝါနဲ့ အဖြူတို့မှ ဝေးရာရောက်အောင် တွန်းခွာနိုင်ခဲ့ကြပြီ။ အခု အမှောင်နှင့် အေးစက်ခြင်းဆီသို့ ခရီးနိုင်လေပြီ။ နာရီနှစ် ဆယ်အတွင်း ၊ သူတို့သည် အအေးဓာတ်ပေးနိုင်သော အရာတချို့ ကို ဖြုတ်ပစ်ကောင်း ဖြုတ်ပစ်ရပေမည် ။ မကြာမီ သူတို့သည် ညထဲတွင် လှုပ်ရှားနေပေမည် ။ အေးစက်ခြင်းသည် သူတို့အာကာသယာဉ်၏ မီးဖိုအသစ်အတွက် အသုံးပြုရန် လိုအပ်သော စွမ်းအား ဖြစ်လာပေမည် ။ သူတို့ ယခု သယ်ဆောင်လာသော မီးကို အပူရှိန်မကျသွားအောင် မမွေးဖွားရသေးသော ကလေးကဲ့သို့ အကာအကွယ်ပေးရပေမည် ။

သူတို့ အိမ်ပြန်နေကြသည်။

သူတို့ အိမ်ပြန်နေကြသည်။ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည့် အချိန်မှာ တိုတောင်းလွန်းလှသည်။ သို့သော် ထိုတိုတောင်းတာနှင့် မညီမျှအောင်ပင် ... သူသည် ဆောင်းနင်းဖြူ အချပ်အလွှာတစ်ခုထဲတွင် လဲလျောင်းနေသော ဘရက်တွန်၏ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို စောင့်ရှောက်နေရသည်။ နှစ် မကြာသေးမီက သူ ရေး ခဲ့သော ကဗျာတစ်ပုဒ်ကို ကက်ပတိန်သည် အမှတ်ရလာ၏ ။

“တစ်ခါတစ်ရံ နေကို လောင်ကျွမ်းနေတဲ့သစ်ပင်လို့ ငါ မြင်တယ် ... နေရဲ့ ရွှေရောင် သစ်သီး တွေ ဟာ လေမဲ့လေထဲမှာ တောက်ပြောင်စွာ လွှဲယမ်းနေရဲ့ ... လူနဲ့ ကမ္ဘာရဲ့ ဆွဲအားကြောင့် နေရဲ့ ပန်းသီးတွေ ဟာ တိုးပွားလာတယ် ... သူတို့ရှိသမျှ နေရာတိုင်းမှာ သူတို့ရဲ့ ပူဇော်ကော်ရော်မှု ဟာ အသက်ရှင်နေလိမ့်မယ် ...။

လူ တစ်ယောက် နေကို ကြည့်မြင်သကဲ့သို့ ...

နေဟာ တောက်လောင်နေတဲ့ သစ်ပင် ဖြစ်တယ် ...”

ကက်ပတိန်သည် အလောင်း၏ အနီးတွင် အချိန်ကြာမြင့်စွာ ထိုင်နေ၏။

သူသည် အခြားအရာများ နှင့် ခွဲခြားခံထားရသလို ခံစားနေရသည်။ လက်နှင့် အပြည့် ဖန်ဒီလီယွန်ပန်းများ ကို ပွေ့ပိုက်ကာ ကျောင်းမှ အိမ်သို့ ပြန်လာသော လူငယ်ကလေး တစ်ယောက် ကဲ့သို့ သူ ဝမ်းနည်းဝမ်းသာ ခံစားနေကြောင်း သူတွေ မိ၏။

ကဲ ကက်ပတိန်သည် မျက်စိများ ပိတ်ကာ ထိုင်နေရင်းက သက်ပြင်းချကာ ပြောလိုက်သည်။

“ကဲ တို့အခု ဘယ်သွားကြမလဲ ... အဲ အခု တို့ ဘယ်ကို သွားနေတာလဲ ...”

သူ့လူများ သည် သူ့ဘေးပတ်လည်တွင် ထိုင်လျက်တချို့ ရပ်လျက်တချို့ ရှိကြသည်။ သူတို့၏ ချောက်ချားစရာကိစ္စကား သေဆုံးခဲ့ပြီ။ သူတို့ ငြိမ်သက်စွာ အသက်ရှူ နေကြ၏။

“ကျုပ်တို့ဟာ သိပ်သိပ်ရှည်တဲ့ ခရီးလမ်းကြီးတစ်ခုကို ဖြတ်သန်းပြီး နေဆီလာခဲ့ကြတယ်... နေကို ထိခဲ့ကြတယ်... ဒီခရီးမှာ လေးကန်ဖင်နွဲ့တဲ့အခါ ဖင်နွဲ့၊ သွက်လက် လှုပ်ခုန်တဲ့အခါ လှုပ်ခန့်၊ ကွေ့ပတ်ဝေဝိုက်သွားတဲ့အခါ ဝေဝိုက်၊ တစ်ဖြောင့်တည်း တန်းမတ်သွားတဲ့အခါ တန်းမတ်နဲ့ အခုတော့ ... အဲဒါတွေ က ဝေးခဲ့ပြီ... နောက်တော့ ကျုပ်တို့ ဘယ်ကို သွားကြဦးမလဲ ... အပူရှိန်မွန်း တည့်အလင်းနဲ့ ပျင်းရိခြင်းတွေ က ဝေးကွာလာခဲ့တဲ့အခါ ခင်ဗျားတို့ ဘယ်ကို သွားမလဲ”

သူ့လူများ သည် သူ့ထံမှ ထွက်ပေါ်လာမည့် အဖြေကို စောင့်စားနေကြသည်။ အေးစက်ခြင်း၊ ဖြူဖွေးခြင်း၊ နောက်လာမည့် အရာနဲ့ သူ့ခေါင်းထဲမှ စကားလုံးများ ၏ ကြည်လင်သော ရာသီအားလုံးကို သူ့အပေါ် စုပုံဖို့အတွက် သူတို့ စောင့်ဆိုင်းနေကြသည်။ အိုက်စကရင်နည်းနည်း ကဲ့သို့ သူ့ပါးစပ်ထဲ မှ ညင်သာစွာ လိုမ့်ထွက်လာသော အဆုံးအဖြတ်စကားကို သူတို့ မြင်လိုက်ကြသည်။

“အခုလို အာကာသထဲမှာ ခရီးသွားဖို့ဆိုတာ ရှေ့ရှုရာတစ်ခုပဲ ရှိတယ် ..”

သူတို့ စောင့်စားနေကြသည်။ သူတို့ စောင့်စားနေသလိုပင်

အာကာသယာဉ်ကလည်း အေးစက်ခြင်းနှင့် မည်းမှောင်ခြင်းဆီသို့ အလင်းကို စွန့်ခွာကာ
အလျင်အမြန် ခရီးနှင်နေသည်။

“မြောက်”

ကက်ပတိန်က တိုးတိုးသဲ့သဲ့ ရေရွတ်လိုက်၏ ။ မြောက်...

ပူလောင်သော မွန်းတည့်နေ့လယ်တွင် ရုတ်ရက် လေအေးတစ်ချက်
တိုက်ခတ်လာသကဲ့သို့ သူတို့အားလုံး ပြုံး လိုက်ကြလေသည်။

(အမေရိကန်သိပ္ပံဝတ္ထုရေး ဆရာ Ray Bradbury ၏ The golden apples
of the sun ကို ပြန်ဆိုပါသည်)

[ဒဂုန်မဂ္ဂဇင်း၊ ၁၉၈၅၊ သြဂုတ်လ]
